

Súd: Okresný súd Senica
Spisová značka: 5C/125/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113215811
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stella Al Khufash
ECLI: ECLI:SK:OSSE:2019:2113215811.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Senica sudkyňou Mgr. Stellou Al Khufash v spore žalobcu: V. B., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXX XX W., zastúpený VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Ševčenkova 5, 851 01 Bratislava, IČO: 50 217 020 proti žalovaným: 1. V.. S. K., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX Z. a 2. V.. X. W., nar. X.X.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX Z., obidve žalované zastúpené Advokátskou kanceláriou JUDr. Oľga Rosulegová, s.r.o., so sídlom Hrabový chodník 4, 831 01 Bratislava, IČO: 51 247 798 o vydanie darovaných nehnuteľností a o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Trnava dňa 7.6.2013 domáhal, aby súd uložil žalovanej v 1. rade povinnosť vydať žalobcovi darované nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, nachádzajúce sa v katastrálnom území W., okres G., obec G., parcely registra „C“ parcelné číslo XXX o výmere 335 m², parcelné číslo XXX o výmere 29 m², parcelné číslo XXX o výmere 263 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXX (ďalej len „darované nehnuteľnosti“). V odôvodnení žaloby uviedol, že ako darca uzavrel so žalovanou v 1. rade ako obdarovanou dňa 1.1.2004 Darovaciu zmluvu, predmetom ktorej boli hore uvedené darované nehnuteľnosti. Dňa 21.5.2013 vyzval žalovanú v 1. rade na vrátenie, resp. spätné darovanie darovaných nehnuteľností. Dôvodom výzvy bola skutočnosť, že konanie žalovanej v 1. rade bolo dlhodobo v rozpore s ustanoveniami § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Dňa 3.6.2013 vyzval žalovanú v 1. rade na vrátenie darovaných nehnuteľností písomnou formou, bez zbytočného odkladu po obdržaní tejto výzvy. Uviedol, že žalovaná v 1. rade hrubo porušuje dobré mravy tým, že koná v rozpore s ustanoveniami § 630 Občianskeho zákonníka, najmä už viac ako 6 mesiacov a od januára 2013 aj s maloletou navštevuje denne reštauračné zariadenia v W., a to v poobedných a večerných hodinách, pričom mu po návrate zadržáva veci osobnej potreby, bráni mu v styku s maloletou, vyhráža sa, že ho vyhodí z domu. Na základe žalovanou v 1. rade vykonštruovaných predstáv, pod vplyvom alkoholu, niekoľko krát na neho zavolała príslušníkov PZ SR. Dňa 5.6.2013 bol nútený podať trestné oznámenie, keďže mu žalovaná v 1. rade odcudzila hotovosť 2.500,00 €, životnú poisťku, kúpno-predajnú zmluvu na motorové vozidlo značky MG-veterán, ktorého je vlastníkom a kľúče od tohto motorového vozidla. V marci 2013 mu zámerne podala nevhodnú, resp. pokazenú stravu z čoho mal následne zdravotné problémy. Počas posledných 6 mesiacov mu ako osobe darcu neposkytla žiadnu starostlivosť. Obmedzuje jeho osobnú slobodu a výkon jeho povolania tým, že mu zadržáva veci, ktoré slúžia na výkon jeho podnikateľskej činnosti a taktiež i veci jeho osobnej potreby. Na zachovanie a opravu darovaných nehnuteľností do dnešného dňa nevyňaložila žiadne, a to ani minimálne prostriedky, pričom

je jej známa skutočnosť, že ide o nehnuteľnosti po jeho rodičoch, ku ktorým má blízky citový vzťah. Žalovaná v 1. rade svojim konaním zasahuje do jeho základných ľudských práv tým, že neoprávnené, na základe svojich vykonštruovaných predstáv a v podnapitom stave privoláva príslušníkov PZ SR, vyhráza sa, odmieta mu vydať hnutelné veci, ktoré sú jeho vlastníctvom. Dňa 5.6.2013 podal trestné oznámenie na Okresnom riaditeľstve PZ, Obvodné oddelenie PZ Trnava ČVS: ORP-1630/O1-TT-TT-2013 a dňa 29.5.2013 podal návrh na vydanie predbežného opatrenia na Okresnom súde Trnava č.k. 13C/272/2013, ktorým žiada, aby súd zakázal žalovanej v 1. rade nakladať s darovanými nehnuteľnosťami.

2. Vec bola vedená na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 26C/268/2013.

3. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 10NcC/14/2013-39 zo dňa 8.8.2013 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Trnava sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci a súčasne vec Okresného súdu Trnava sp. zn. 26C/268/2013 prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súde Senica z toho dôvodu, že žalovaná v 1. rade v tom čase pracovala ako vyššia súdna úradníčka na Okresnom súde Trnava.

4. Žalovaná v 1. rade vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 20.3.2014 uviedla, že po zoznámení so žalobcom mali veľmi dobré vzťahy. Po čase sa im narodila aj spoločná dcéra. Plánovali spoločný život do ďalekej budúcnosti a k tomu si museli vytvoriť svoj domov. Žalobca vlastnil dom, ktorý bol však v zlom stave a vyžadoval rekonštrukciu. Keďže žalobca nemal na rekonštrukciu peniaze, dohodli sa, že žalobca daruje túto nehnuteľnosť žalovanej v 1. rade a ona ju zrekonštruuje. Žalobca jej teda daroval hore špecifikované nehnuteľnosti Darovacou zmluvou zo dňa 1.1.2004, ktorej právne účinky nastali dňa 7.9.2004. Žalovaná v 1. rade zhromaždila všetky svoje úspory, ku ktorým jej darovala peniaze aj jej matka a tieto vložila do kompletnej rekonštrukcie darovaných nehnuteľností a vykonala i prístavbu k domu. Žalobca prispel finančne len zanedbateľným minimom. Za jej snahu sa jej žalobca odvdáčil tak, že približne od jari 2013 začal byť k nej agresívny, vyhadzoval jej osobné veci a nadával jej pred dcérou. I keď ich vzťahy s pribúdajúcimi rokmi chladli, ich spolužitie bolo v podstate relatívne dobré až do apríla 2013, kedy jej žalobca zobral všetky osobné veci. O krádeži podala v ten večer trestné oznámenie a od tej chvíle sa negatívne správanie žalobcu i jeho potomkov voči nej začalo intenzívnejšie stupňovať. Žalobca ju začal vydierať a robiť na ňu nepríjemný nátlak za účelom, aby sa odsťahovala z domu, mnoho krát jej bránil vojsť do domu. Od júla už pravidelne u žalobcu spáva cudzia žena s dieťaťom. Teda v dcérinej izbe býva cudzie dieťa a v spálni spí cudzia žena. Po skončení rekonštrukcie žalobca chcel, aby žalovaná v 1. rade previedla vlastníctvo k domu opäť na neho. Pri vyvíjaní tohto nátlaku používal aj svoje deti z predošlých vzťahov. Psychickým a fyzickým vydieraním a útokmi zastrašoval žalobkyňu v 1. rade, ich šesťročnú dcéru a matku žalovanej v 1. rade, vyhadzoval im osobné veci pred dom. Jeho útoky boli tak intenzívne a vedené obzvlášť hrubým spôsobom, že majú z neho dodnes obavy, strach a psychické traumy. V poslednom roku ich bývania v darovaných nehnuteľnostiach im zo života robil vyslovené peklo, a to pravidelne v častých intervaloch a rôznymi spôsobmi. Vlastné útoky, ktoré voči nim vykonával, využíval tak, aby navodil situáciu, že útočia oni na neho. Cieľ žalobcu je jasný, a to získať do svojho vlastníctva už zrekonštruovaný a obnovený dom a pripraviť tak žalovanú v 1. rade aj dcéru o vlastníctvo tejto nehnuteľnosti, v snahe získať majetkovú hodnotu, ktorá bola vytvorená z celoživotných zárobkov žalovanej v 1. rade.

5. Žalobca v doplnení žaloby zo dňa 28.4.2015 uviedol, že tvrdenie žalovanej v 1. rade, že ona vložila celoživotné úspory do darovaných nehnuteľností je nepravdivé a zavádzajúce, pretože žalobca rekonštruoval dom postupne a najväčšie úpravy vykonal ešte predtým, než začal žiť so žalovanou v 1. rade. Žalovaná v 1. rade ani objektívne nemohla investovať do darovaných nehnuteľností, pretože ešte počas ich vzťahu navštevovala vysokú školu (sociálnu prácu) a nemala žiaden príjem, následne navštevovala ďalšiu vysokú školu (právnickú fakultu) a potom bola na materskej dovolenke. Aj keď začala pracovať na Okresnom súde Trnava a neskôr na Krajskom súde v Trnave ako vyššia súdna úradníčka, jej mzda postačovala akurát na jej vlastné potreby. Zo svojho príjmu si nemohla dovoliť kúpiť ani auto, to rovnako ako celú domácnosť financoval žalobca. V čase uzavretia darovacej zmluvy mala žalovaná v 1. rade len 25 rokov a bola čerstvou absolventkou vysokej školy, takže príjmy ani úspory nemala z čoho vytvoriť. Tvrdenia žalovanej v 1. rade o nátlaku a vydieraní nie sú pravdivé, rovnako ako skutočnosť, že v dcérinej izbe spí cudzie dieťa a v dome je cudzia žena. Žalovaná v 1. rade sa snažila navodiť dojem, že ju žalobca podvádza, opak bol však pravdou, keďže žalovaná mala viacero milencov. Žalovaná v 1. rade vlastní niekoľko ďalších nehnuteľností, rovnako ako jej matka, žalovaná v 2. rade. Žalovaná v 1. rade nielenže opustila spoločnú domácnosť a zanechala ju v dezolátnom, špinavom a

zatuchnutom stave, plnú smetí, ale spôsobilá žalobcovi aj ujmu na zdraví, prešla ho osobným autom, o čom sa vedie trestné konanie. Žalovaná v 1. rade ako osoba s právnickým vzdelaním a skúsenosťami z pracovného pomeru veľmi dobre vie, čo má uvádzať do vyjadrenia k žalobe a ako si „zabezpečiť“ dôkazy podanými vymyslenými trestnými oznámeniami.

6. Okresný súd Senica uznesením č.k. 5C/125/2013 - 186 zo dňa 26.6.2015, na návrh žalobcu, pripustil vstup V.. X. W., nar. X.X.XXXX do konania vedeného na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5C/125/2013 ako ďalšieho účastníka konania na strane žalovanej s tým, že v konaní bude vystupovať ako žalovaná v 2. rade, a to z toho dôvodu, že po začatí konania o vydanie darovaných nehnuteľností žalovaná previedla nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom daru, darovacou zmluvou na svoju matku V.. X. W. a rozhodnutím súdu v danej veci môžu byť dotknuté jej práva.

7. Okresný súd Senica uznesením č.k. 5C/125/2013 - 188 zo dňa 26.6.2015, na návrh žalobcu, pripustil zmenu petitu žaloby tak, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade povinnosť vydať žalobcovi nehnuteľnosti v katastrálnom území: W., okres: G., obec: G., zapísané na LV číslo XXX, vydanom Okresným úradom katastrálnym odborom G., a to pozemky parcely registra „C“ parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na pozemku parcelné číslo XXX. Ďalej sa domáhal, aby súd určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území: W., okres: G., obec: G., zapísaných na LV číslo XXX, vydanom Okresným úradom katastrálnym odborom Trnava, a to pozemkov parcely registra „C“ parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinného domu súpisné číslo XXXX postaveného na pozemku parcelné číslo XXX (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“). Súčasne žiadal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania. Zmenu petitu žaloby súd pripustil z toho dôvodu, že po začatí konania o vrátenie daru žalovaná v 1. rade previedla predmetné nehnuteľnosti darovacou zmluvou na svoju matku V.. X. W., ktorej vstup do tohto konania Okresný súd Senica pripustil uznesením č.k. 5C/125/2013-186 zo dňa 26.6.2015.

8. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade, výsluchom svedkov S. K. a W. B., výzvami žalobcu na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a zo dňa 3.6.2013 adresovanými žalovanej v 1. rade, Darovacou zmluvou zo dňa 1.1.2004, Darovacou zmluvou zo dňa 24.11.2014, výpismi z LV č. 466 pre k.ú. W., Obec G., Okres G. zo dňa 11.3.2015, 28.4.2015, 11.6.2015, 16.5.2017 a zo dňa 3.11.2017, potvrdením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Obvodné oddelenie PZ Trnava ČVS: ORP-1630/O1-TT-TT-2013 zo dňa 5.6.2013, potvrdením o gastroenterologickom vyšetrení žalobcu zo dňa 4.3.2013, prepúšťacou správou žalobcu z traumatologicko-ortopedickej kliniky Fakultnej nemocnice Trnava zo dňa 31.3.2015, vyjadrením R. B. bez uvedenia dátumu, otvoreným listom W. Z. bez uvedenia dátumu, listom M. B. bez uvedenia dátumu, listom S. K. bez uvedenia dátumu, čestným vyhlásením R.. W. B. bez uvedenia dátumu, listom S. N. bez uvedenia dátumu, odpoveďou Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 12.3.2014 adresovanou žalobcovi, žiadosťou žalobcu zo dňa 6.3.2014 adresovanou Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave 2, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, Obvodné oddelenie PZ Trnava ČVS: ORP-1630/O2-TT-TT-2013 zo dňa 28.11.2013, sťažnosťou žalobcu voči tomuto uzneseniu zo dňa 16.12.2013, oznámením žalobcu o zneužívaní systému a práce policajného zboru zo dňa 21.11.2011 adresovaným Ministerstvu vnútra SR, lekárskou správou W.. W. M. zo dňa 17.12.2013, potvrdeniami Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, Obvodné oddelenie Policajného zboru Trnava o vykonaní oznámení žalobcu zo dňa 5.6.2013, 30.7.2013, 5.9.2013, 30.9.2013, 9.11.2013, 11.11.2013, 13.11.2013, 18.11.2013, 20.11.2013, 23.11.2013, 24.11.2013, 25.11.2013, 8.12.2013, čestným vyhlásením Petra Dobrovodského zo dňa 12.3.2014, čestným vyhlásením W. W. zo dňa 13.3.2014, čestným vyhlásením V. B. zo dňa 25.3.2014, čestným vyhlásením W. J. zo dňa 25.3.2014, čestným vyhlásením W. N. zo dňa 25.3.2014, čestným vyhlásením W. E. zo dňa 25.3.2014, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát, Oddelenie výkonu služby Trnava ČVS: ORP-98/DI-TT-2014 zo dňa 16.1.2015, záznamom dopravnej nehody zo dňa 17.12.2013, záznamom o podaní oznámenia žalobcu na OR PZ v Trnave dňa 19.1.2014, znaleckým posudkom č. 70/2014 vypracovaným znalcom R.. W. N., uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície v Trnave ČVS: ORP-338/1-VYS-TT-2014 Si zo dňa 18.3.2015, písomným vyjadrením žalovaných v 1. a 2. rade zo dňa 13.6.2016, uznesením Okresného riaditeľstva PZ Bratislava V, Odbor

kriminálnej polície ČVS: ORP-931/2-VYS-B5-2016 zo dňa 26.4.2017 o vznesení obvinenia, písomným vyjadrením žalobcu zo dňa 9.8.2017, písomným vyjadrením žalovaných v 1. a 2. rade zo dňa 13.9.2017, zápisnicami Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, Obvodné oddelenie Policajného zboru Trnava zo dňa 6.4.2013 a zo dňa 14.12.2013 o trestných oznámeniach žalovanej v 1. rade, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, okresný dopravný inšpektorá ČVS: ORP-191/DI-TT-2016 zo dňa 18.2.2018, uznesením Okresného súdu Senica č.k. 6C/50/2013 zo dňa 22.7.2013, uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/369/2013 zo dňa 16.10.2013, rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 6T 414/02 zo dňa 21.10.2003, ako aj ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav veci:

9. Súd mal preukázané z Darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004, že žalobca ako darca daroval žalovanej v 1. rade ako obdarovanej nehnuteľnosti v katastrálnom území Modranka, obec G., okres G., zapísané na LV číslo XXX, vydanom Okresným úradom katastrálny odbor Trnava, a to pozemky parcely registra „C“ parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na pozemku parcelné číslo 753 (ďalej len „darované nehnuteľnosti“).

10. Súd mal preukázané z LV č. XXX pre katastrálne územie W., obec G., okres G., že v súčasnej dobe je výlučným vlastníkom nehnuteľností pozemky parcely registra „C“ parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinného domu súpisné číslo XXXX postaveného na pozemku parcelné číslo XXX žalovaná v 2. rade. V poznámke B. XXX/XX je uvedené, že na pozemky registra „C“ KN parcelné čísla XXX, XXX, XXX a rodinný dom súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXX sa poznamenáva začatie konania o návrhu na vrátenie daru na základe žaloby podanej na Okresnom súde Senica dňa 24.10.2013 pod spisovou značkou 5C/125/2013 - 340/15.

11. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní v danej veci dňa 19.2.2019 uviedol, že so žalovanou v 1. rade žil v spoločnej domácnosti od roku 2002 a v roku 2004 sa k nim prisťahovala i jej matka, žalovaná v 2. rade. Obidve žalované ho postupne nahovorili, aby žalovanej v 1. rade daroval jeho dom, v ktorom spoločne žili, pretože má zlé povolanie, keď pracuje s autami a môže sa mu všeličo stať. Sľubovali, že v prípade potreby sa žalovaná v 1. rade postará i o jeho ďalšie deti, že budú spolu žiť až do smrti a že sa bude o neho starať. Nakoniec, aby mal pokoj, tak súhlasil a dom žalovanej v 1. rade daroval. Žalované zabezpečili i rýchly vklad na katastri, aby to bolo čo najrýchlejšie. Po narodení spoločnej dcéry N. živil všetkých, teda dcéru N., jeho ďalšie deti, žalované v 1. aj 2. rade. Žalovaná v 1. rade do roku 2012 študovala. Začala piť, brať drogy a začala mu robiť zle. Keď požiadal o vrátenie daru robili mu žalované zle ešte viac. Obidve žalované nepracovali, zarábali, o všetko sa postaral a všetko platil, pretože žalovaná v 2. rade mala exekúciu na dôchodok. Od roku 2010 živil i otca žalovanej v 1. rade a teda manžela žalovanej v 2. rade, ktorý bol chorý, ležal a nič žalovaným nedal, dokonca požiadal o exekúciu na žalovanú v 2. rade. Odrazu žalovaná v 1. rade začala na neho každý týždeň podávať trestné oznámenia, zrazila ho autom, pričom vtedy sedela v aute i žalovaná v 2. rade. Zistil, že žalovaná v 1. rade uzavrela na neho životnú poisťku, a to len pre prípad jeho smrti, s tým že ak sa mu niečo stane, vyplatí poisťovňa 50.000,00 €. Žalované sa rozhodli, že ho pripravia o dom, dokonca sa medzi sebou bili a udierali, aby mali modriny a mohli ísť k lekárovi a následne podávať na neho trestné oznámenia. Všetky trestné oznámenia, ktoré na neho podali boli zamietnuté. Keď sa rozhodol dom žalovanej v 1. rade darovať nerátal s tým, že žalované ho budú chcieť okradnúť a zobrať mu všetky peniaze. Dom, ktorý žalovanej v 1. rade daroval postavili jeho rodičia a sú v obci i pochovaní. Začali medzi nimi problémy i ohľadom maloletej N., ktorú žalovaná v 1. rade žiadala zveriť do svojej výchovy, pričom na každého sudcu, prokurátora, ktorí jej nevyhoveli podávala sťažnosti a trestné oznámenia. Na neho podala trestné oznámenie pre neplatenie výživného na maloletú N. a následne požiadala o zákaz styku otca s maloletou N.. Odkedy ho žalovaná v 1. rade zrazila autom má zdravotné problémy, nepracuje a nemá žiadny príjem. Bol chorý, mal dva týždne chrípku a nemal mu kto ani uvariť čaj. Žalobca tvrdil, že žalovaná v 1. rade svojho otca zabila, pretože mu so žalovanou v 2. rade pichali namiesto inzulínu len injekcie s čistou vodou a obsah injekcií striekali do umývadla. Svojho otca dala spáliť v Nitre, aby sa na nič neprišlo. Žalobca na otázky právnej zástupkyne žalovaných v 1. a 2. rade uviedol, že trestné oznámenie na žalovanú v 1. rade za to, že zabila svojho otca nepodal hneď, keď sa to dozvedel, nechcel zhoršovať vzťahy v rodine, podal ho až v roku 2013, keď mu žalované chceli vziať dom, potom už vyšiel

s pravdou von. Kým so žalovanou v 1. rade žili spolu tak nepodal podnet na sociálku za to, že žalovaná v 1. rade pije, berie drogy a nestará sa o maloletú N., ale urobil to až keď sa dozvedel, že má upravený styk s dcérou len za prítomnosti matky a keď táto podala na neho trestné oznámenie. Tvrdil, že žalovaná v 1. rade mu prestala poskytovať všetku starostlivosť od apríla 2013, kedy zomrel jej otec a žalované sa dostali k peniazom, pretože vtedy mu odniesli i trezor s peniazmi a všetkými dokladmi o tom, že pracoval v Budapešti i Rakúsku. Nepodala mu ani pohár vody, keď mal problémy s krížami, poležal si dva, tri dni a bolo dobre. Práceschopnosť vypísanú nemal, bol živnostník a nepomohlo by mu to. Odvtedy žalovaná v 1. rade podala na neho 12 trestných oznámení. Žalobca nevedel uviesť kedy mala žalovaná v 1. rade uzavrieť v jeho mene na neho životnú poisťku, podal na ňu za to trestné oznámenie hneď ako sa o tom dozvedel, bolo to v roku 2014, mesiac si nepamätal. Vydrenie z polície nemá, nič mu neoznámili, poisťná zmluva bola zrušená. Nepamätal si z akého dátumu bol list, ktorým žiadal o vrátenie daru.

12. Právna zástupkyňa žalovaných v 1. a 2. rade predložila súdu uznesenie Okresného súdu Senica č.k. 6C/50/2013 zo dňa 22.7.2013 a uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/369/2013 zo dňa 16.10.2013. Konanie sa týka návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žalobca žiadal, aby súd zakázal žalovanej v 1. rade nakladať s nehnuteľnosťami, ktorých vrátenie je predmetom tohto sporu. Návrh bol doručený súdu 29.5.2013, jeho príloha, okrem iného, bol list žalobcu zo dňa 22.5.2013, ktorý obsahoval výzvu na vrátenie daru z dôvodu, že žalovaná v 1. rade neposkytuje žalobcovi starostlivosť po dobu 6 týždňov. Obsah tohto listu sa konštatuje aj v oboch predkladaných uzneseniach, kedy súdy uvádzajú obdobie 6 týždňov, ktoré považujú za krátke, prihliadnuc na skutočnosť, že žalovaná v 1. rade je vlastníčkou nehnuteľnosti takmer 9 rokov. Poukázala na to, že v tomto konaní žalobca predložil spolu so žalobou výzvu na vrátenie daru, ktorá obsahuje tvrdenie, že žalovaná v 1. rade sa o neho nestará už 6 mesiacov. Dala do pozornosti súdu podozrenie zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti, nakoľko v dvoch konaniach sa nachádzajú dve rôzne žiadosti o vrátenie daru, s rôznym časovým obdobím, kedy žalovaná v 1. rade nemala poskytnúť žiadnu starostlivosť žalobcovi.

13. Žalovaná v 1. rade vo svojej výpovedi na pojednávaní v danej veci dňa 3.4.2019 uviedla, že nezhody medzi ňou a žalobcom začali v decembri roku 2012, kedy tento prestal prispievať na výživu ich dcéry N., robil si čo chcel, chodil na rôzne pánske jazdy a podobne. Dňa 6.4.2013, keď sa vrátila od kamarátky našla všetky svoje osobné veci ako i veci ich dcéry a svojej matky vyhádzané z domu. O tomto doložila súdu i fotografie ako dôkazový materiál. Jednalo sa o ich osobné veci, šaty, kozmetiku, z každého páru topánok si našla len jednu. Žalobca jej zobral finančné prostriedky vo výške 9.500,00 € a 5.000,00 CHF, kľúče od auta aj od chaty. V dome bola vypnutá elektrina. Dňa 24.4.2013 jej poslal SMS, aby okamžite prišla domov a odsťahovala si svoje veci. Keď prišla k domu, pred domom už čakali tri plnoleté deti žalobcu, žiadali ju, aby sa z domu ihneď vystažovala, vyhrážali sa jej, bála sa, a preto zavolala policajnú hliadku. Z domu sa odmietla vystažovať. Na to ju žalobca spolu s jeho synom W. začali vyzývať, aby im predala dom za 1,00 € a do 60 dní sa z domu vystažovala. Znovu odmietla vystažovať sa z domu, na čo žalobca jej, dcére i žalovanej v 2. rade povyhadzoval všetky ich veci z prednej časti domu. Nasťahovali sa do prístavby domu v zadnej časti. Vyhrážky zo strany žalobcu neprestali, opakovane sa vyhrážal, že ak sa z domu neodstahuje začne o nej tvrdiť zlé veci, čo aj urobil. Tvrdil, že berie drogy, pije alkohol a má rôzne sexuálne vzťahy. Tieto tvrdenia zaslal i do jej práce, opakovane hanil jej starostlivosť o ich dcéru. Písal jej opakovane výhražné emaily, ktoré boli ním podpísané, avšak odosielané z emailových schránok jeho plnoletých detí, takže tento nátlak na ňu vyvíjal za pomoci svojich detí. Na Ministerstvo spravodlivosti SR poslal jej nahé fotografie, ktoré neoprávnene vytiahol z jej mobilu. Keď ju na to kolegovia upozornili, tieto fotografie si z Ministerstva spravodlivosti SR vyžiadala, v čom jej bolo vyhovené. Ich dcéra mala dvoch psov, týchto žalobca vyviezol na diaľnicu, kde ich zrazilo auto. Po tomto sa už žalobcu začala báť i ich dcéra. Žalovaná v 1. rade začala mať strach, pretože žalobca jej poslal SMS: „Ak ti je zrúda prednejšia nevracaj sa, nemáš kam, odnesie si to malá“, tým mal na mysli jej priateľku F. W. z Z., ktorej pomáhala so sťahovaním. Keďže sa žalobca vyhrážal, že si to odnesie ich dcéra, vrátila sa domov. Bývali spolu s dcérou a matkou v zadnej časti domu, v prístavbe, ktorá bola energiami napojená na prednú časť domu, čo žalobca zneužíval a opakovane im vypínal elektrinu. V dôsledku toho mali v lete pokazené potraviny v chladničke a v zime bol v dome chlad. Pred dverami im nechával opakovane psie výkaly, ktoré musela ich dcéra preskakovať, opakovane im do zámku strkal drevka, takže v dôsledku tohto jeho konania často musela žiadať o výjazdy či už elektrikárov, plynárov, kľúčové služby a vodárov. Ich dcéra začala mať z otca, teda žalobcu, strach a obavu, a preto žalovaná v 1. rade požiadala súd o úpravu styku otca s ich dcérou, čo však tento nerešpektoval a podával na ňu trestné oznámenia, že mu bráni v styku s dcérou. Dňa 26.4.2013 jej syn žalobcu W. B. zaslal návrh kúpnej zmluvy, obsahom ktorej bolo, že má dom W. B. predať za 1,00 € a vystažovať sa z neho do 60 dní. Ďalej ju tiež SMS správami opakovane vyzýval, aby z

domu odišla s tým, že kľúče od chaty jej vrátia až keď z domu odíde. Následne výzvou zo dňa 22.5.2013, ktorá listová zásielka bola podaná na pošte dňa 23.5.2013, ju žalobca vyzval na vrátenie daru, teda domu, ktorý je predmetom tohto sporu, pričom ako dôvod uviedol, že mu ako osobe neposkytuje žiadnu zdravotnú starostlivosť po dobu posledných 6 týždňov. V tomto spore uvádza už dobu 6 mesiacov, po ktorú mu údajne neposkytovala žiadnu zdravotnú starostlivosť. Už na predchádzajúcom pojednávaní doložila súdu listinné dôkazy, a to uznesenie Okresného súdu Senica a uznesenie Krajského súdu v Trnave, z ktorých je zrejmé, že v roku 2013 žalobca uvádzal dobu, po ktorú mu údajne neposkytovala zdravotnú starostlivosť 6 týždňov. Na základe hore uvedeného správania sa žalobcu chodili s dcérou aj s matkou domov zo strachom a báli sa ho. Žalobca dokonca na ňu fyzicky zaútočil pred ich šesťročnou dcérou, ktorá privolala pomoc a išli do nemocnice. Na žalobcu podala trestné oznámenie. Bolo jej veľmi divné, že keď išla podať na žalobcu trestné oznámenie, žalobca bol už vždy v predstihu pred ňou na polícii a podával ako prvý trestné oznámenie na ňu on. Tento postup pochopila až na pojednávaní na Okresnom súde Bratislava 5 dňa 13.10.2016, ktoré sa viedlo ohľadom úpravy práv a povinností rodičov voči ich dcére N., na ktorom žalobca položil na stôl igelitovú tašku plnú káblov, pričom tvrdil, že ich celý čas odpočúval. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca robil systematické kroky za účelom vyštváť ich z domu. Jej obava a strach o dcéru, ktorá sa začala pomočovať, ako i o jej matku pretrvávala. S dcérou začala navštevovať školského psychológa, ktorý ju odporučil na Centrum pre ohrozené deti, ktoré s dcérou navštevovala dva roky. Žalobca neplatil na ich dcéru výživné, neplatí ho doteraz a ani sa s dcérou nestýka. Dom, ktorý je predmetom tohto sporu previedla na svoju matku z toho dôvodu, že s poukazom na hore opísané správanie sa žalobcu, ktorý sa jej opakovane vyhrážal i s jeho deťmi, mala obavu o svoj život, a v prípade, ak by sa jej niečo stalo, v zmysle zákona by všetko po nej zdedila ich maloletá dcéra, čo bol dôvod prečo sa žalobca snažil získať ich maloletú dcéru do svojej osobnej starostlivosti, lebo s majetkom ich dcéry by potom nakladal žalobca a jej matke, ktorej pričinením všetky tieto nehnuteľnosti nadobudla a zrekonštruovala, by nezostalo nič. Z týchto dôvodov teda nielen dom v W., ale i byt v Z. a chatu darovala svojej matke. Keďže mala strach zo žalobcu, ktorý sa jej neustále vyhrážal, požiadala na polícii o vydanie zbrojného preukazu skupiny A, v čom jej bolo vyhovené a zbrojný pas skupiny A jej bol vystavený, nakoľko polícia dospela k záveru, že je k tomu daný dôvod, nakoľko má dôvodnú obavu o seba, dcéru i svoju matku. V máji 2013 si žalobca nasťahoval do jej domu v W. inú ženu i s dieťaťom, čo bolo veľmi nemorálne, pretože táto žena a cudzie dieťa bývali v dome, kam oni nemali prístup, užívali ich kuchyňu, spálňu, detskú izbu, ich dcéra videla, že s jej hračkami sa hrá cudzie dieťa, čo na ňu zle vplývalo. Táto situácia bola už neúnosná, a preto som sa pred Vianocami 2013 rozhodla, že sa odsťahujú. V jej byte v Z. dovolili bývať známym, ktorý utekali zo Sýrie, a keďže ich nechceli žiadať, aby byt uvoľnili okamžite, všetky svoje veci z domu v W. uskladnili do prenajatého kontajneru cez spoločnosť Self storage a v aute si nechali len osobné veci. Navyše mali dvoch psov, dve mačky a korytnačku. Potom sa na osem nocí ubytovali v ubytovni Severka v Senci, následne ich známa, ktorá pracuje v realitnej kancelárii nechala päť dní bývať v cudzom byte, v ktorom strávili Vianoce 2013 a v januári prišli bývať do jej bytu v Z., ktorý medzičasom ich známimi uvoľnili. Tento život kočovníkov bol pre nich veľmi ťažký, pretože v tom čase chodila do práce do Trnavy. Po pojednávaní v predmetnej veci v októbri 2016 a po pojednávaní na súde v Bratislave jej zhorelo švorročné auto za 20.000,00 €, ktoré nemala havarijne poistené. Vyšetovaním sa zistilo, že auto zhorelo na objednávku žalobcu, ktorý bol obvinený z trestného činu, ktorého skutková podstata bola kvalifikovaná ako osobná pomsta. Rodičia spolužiakov jej dcéry jej začali písať SMS správy, že opakovane videli pred školou čierne auto a jej dcéru pravdepodobne niekto sleduje. Následne sa stalo, že do školy sa infiltrovala neznáma žena, ktorá prišla za jej dcérou do triedy, predstavila sa jej ako nová učiteľka a ťahala ju von zo školy. Riaditeľ školy zakročil a zavolať políciu. Neznáma žena sa mu vyhrážala, že zavolá „najvyššieho“. Keď sa riaditeľ školy spýtal, kto to je, neznáma žena mu odpovedala, že V. B.. Na základe tejto udalosti potom podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na zákaz styku otca, teda žalobcu, s ich dcérou a následne i návrh na rozhodnutie súdu vo veci samej. O správaní sa žalobcu voči nej, dcére i žalovanej v 2. rade dosvedčuje interview ich maloletej dcéry N., ktoré je obsiahnuté v znaleckom posudku znalca z odboru klinická psychológia detí B.. N. N., B.. č. 69/2018 zo dňa 9.11.2018, ktorý bol vypracovaný pre účely konania vedeného vo veci starostlivosti súdu o maloletú N.. Žalovaná v 1. rade predložila súdu v 2 vyhotoveniach znalecký posudok č. 69/2018 zo dňa 9.11.2018 vypracovaný znalcom B.. N. N., B.. ako i ďalšie listinné dôkazy v celkovom počte kusov 47 s tým, že týmito listinnými dôkazmi preukazuje svoje tvrdenia, ktoré uviedla vo svojej výpovedi a žiadala, aby sa stali súčasťou spisu. Žalovaná v 1. rade na otázky právnej zástupkyne žalobcu uviedla, že darovaciu zmluvu zo dňa 1.1.2004, na základe ktorej jej žalobca daroval dom v W. koncipovala spolu so žalobcom. Čo sa týka čl. 6 darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004, žalobca vôbec nepožadoval, aby veta: „bude u nej bývať“ a do konca života sa bude o neho starať“ bola v darovacej zmluve uvedená a nepožadoval ani zriadenie žiadneho vecného bremena. Túto

vetu dala do darovacej zmluvy z vlastnej iniciatívy, pretože predpokladala, že budú žiť spolu riadne a nevidela žiaden dôvod, prečo by sa nemala o žalobcu starať. Vecné bremeno teda nebolo zriadené z toho dôvodu, že žalobca nemal záujem na jeho zriadení. Tento záväzok nebol vznesený i do darovacej zmluvy zo dňa 24.11.2014, ktorou dom v W. darovala svojej matke, pretože nevidela žiaden dôvod, pre ktorý by sa o žalobcu mala starať jej matka, ktorá s ním žiadny blízky vzťah nemala. Nevedela presne uviesť koľko trestných oznámení na žalobcu podala a koľko z nich bolo odmietnutých, ale že vždy keď išla podať trestné oznámenie na žalobcu, tento ju vždy predbehol a podal trestné oznámenie on ako prvý, čo sa mu darilo, nakoľko ich odpočúval. V súčasnosti je žalobca obžalovaný z trestného činu zanedbania povinnej výživy a obvinený vo veci poškodzovania cudzej veci z osobitného motívu osobnej pomsty. Voči nej nie je a ani nebolo na podnet žalobcu vedené žiadne trestné konanie. Nežiadala o odpojenie rodinného domu v W. od energií, vlastníčkou nehnuteľnosti je jej matka a zo zákona to môže urobiť len vlastník. Ona ani žalovaná v 2. rade neboli nikdy trestne stíhané na základe trestného oznámenia, kde bol poškodený žalobca. Čo sa týka obvinenia žalobcu, že ho zrazila autom, toto uznesenie o obvinení nikdy nenadobudlo právoplatnosť, obvinenie bolo zrušené na základe jej sťažnosti dozorujúcim prokurátorom. Na základe incidentu v škole, kedy sa mal niekto pokúsiť o únos jej dcéry, bolo nariadené neodkladné opatrenie a otcovi bolo zakázané stretávať sa s ich maloletou dcérou.

14. Žalovaná v 2. rade vo svojej výpovedi na pojednávaní v danej veci dňa 22.5.2019 uviedla, že žalobca bol právoplatne odsúdený za tri úmyselné trestné činy, ublíženie na zdraví, výtržnosť a falšovanie verejnej listiny. Listinné dôkazy preukazujúce tieto jej tvrdenia sú založené v spise, sú to rozhodnutia súdov. Je to dôležité, lebo nemal problémy sfaľšovať aj základný dôkaz, ktorý predložil na podporu svojej žaloby, a to je výzva, ktorú adresoval žalovanej v 1. rade. V súčasnosti je obžalovaný z trestného činu zanedbania povinnej výživy a obvinený z trestného činu poškodzovania cudzej veci ako objednávateľ, kedy na základe jeho objednávky páchatel' podpálil Mercedes Benz, ktorého vlastníkom bola žalovaná v 1. rade. Takže nie ona alebo žalovaná v 1. rade robia zo žalobcu kriminálnika, ale on ním je. Poprela tvrdenie žalobcu, že ho prehovárali, aby dom daroval žalovanej v 1. rade, pretože žalovaná v tom čase bola vlastníčkou dvoch bytov v Z. a bola v podstate jedinou generálnou dedičkou ďalšieho bytu v Z. a chaty na X.. Poprela tiež tvrdenie žalobcu, že mal vysoké zárobky, pretože jeho deti, ktoré v tom čase žili s nimi v jednom dome poberali počas celého štúdia sociálne dávky, žalobca dávky v nezamestnanosti a tiež dávku na bývanie. Nie je pravdou, že má exekúcie, ako tvrdil žalobca, pretože exekúciu mala len jednu, a to v súvislosti s plnením si vyživovacej povinnosti voči svojmu manželovi, o ktorého sa až do jeho smrti starala. Tvrdenie žalobcu, že jej manžel zabili, lebo mu pichali vodové injekcie taktiež nie je pravdivé. Jej manžel zomrel po dvoch ťažkých operáciách na performáciu čreva, nakoľko z nemocnice odišiel na vlastné riziko a do rána zomrel. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že mu ukradli trezor, pretože tento mu ukradla jeho vlastná dcéra S. B., teraz K., a to zo svojimi priateľmi. Za tento skutok bola v polepšovni a jej priatelia boli za tento skutok odsúdení. Ako dôkaz tohto tvrdenia predložila súdu rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 6T 414/02 zo dňa 21.10.2003. Žalovaná v 2. rade na otázky svojej právnej zástupkyne uviedla, že dom v W. opustili z toho dôvodu, že keď si žalobca našiel inú ženu, spolu so žalovanou v 1. rade a jej dcérou bývali v prístavbe tohto domu, ktorá bola postavená za tým účelom, že tu bude žiť ona. Žalobca im však opakovane vypínal elektrinu a kúrenie, pretože dom i prístavba mali len jedno napojenie na elektrinu a plyn. Takéto bývanie bolo pre nich neúnosné, pretože i siedme narodeniny vnučky, dcéry žalovanej v 1. rade a žalobcu, oslávili bez elektriny a bez elektriny nechceli tráviť aj Vianoce. Žalovaná v 2. rade na otázky právnej zástupkyne žalobcu uviedla, že darovaciu zmluvu, na základe ktorej žalobca daroval nehnuteľnosti v W. žalovanej v 1. rade vyhotovovali spoločne žalobca a žalovaná v 1. rade. Má vedomosť o výzve, ktorou žalobca vyzval žalovanú v 1. rade na vrátenie daru a mala o nej vedomosť aj v čase keď žalovaná v 1. rade previedla nehnuteľnosti, darované jej žalobcom, na ňu. Žalovaná v 1. rade jej tieto nehnuteľnosti darovala jednak z ekonomického dôvodu, keďže jeden z bytov v Z., ktorý jej spolu so svojim manželom kúpili za ich peniaze, s jej súhlasom predala a peniaze použila na rekonštrukciu darovaného domu a na jeho prístavbu. Keďže išlo o jej peniaze, sama žalovaná v 1. rade požiadala, aby dom ktorého rekonštrukciu a prístavbu v podstate financovala, previedla na ňu. Ďalším dôvodom bola čisto ľudská stránka veci, nakoľko žalobca sa jej aj žalovanej v 1. rade vyhrážal fyzickou likvidáciou. Inciovala odpojenie elektriny aj plynu v tomto dome, pretože spolu so žalovanou v 1. rade sa do tohto domu nemohli dostať, keďže v ňom býval žalobca. Podľa jej názoru mal žalobca z nehnuteľnosti odísť, tak ako odišli ony a vyčkať na ukončenie tohto sporu.

15. Súd na návrh žalobcu nariadil výsluch svedkyne S. K., dcéry žalobcu. Svedkyňa uviedla, že v dome v W. žila so svojim otcom, teda žalobcom a žalovanou v 1. rade do roku 2010 a jej brat do septembra 2012. Nepamätala si kedy žalobca daroval dom v W. žalovanej v 1. rade. Spočiatku žil žalobca so žalovanou

v 1. rade v poriadku, a to až do roku 2013, kedy zomrel otec žalovanej v 1. rade. Po jeho smrti začali medzi nimi hádky. Hákali sa kvôli tomu, že žalovaná v 1. rade nebývala často doma, nevarila žalobcovi a nestarala sa o neho ani o dom. Žalobca chodil do práce. Žalovaná v 1. rade v tom čase pracovala, ale prácu mala nejakou prerušenú, pripravovala sa na skúšky sudcu. O hádkach žalobcu so žalovanou v 1. rade a o ich príčinách vie od žalobcu, pretože ona i súrodenci s ním boli v telefonickom i osobnom kontakte. Svedkyňa za ním chodila i do práce a pýtala sa ho ako sa má. Svedkyňa najskôr tvrdila, že dom v W. rekonštruoval žalobca z jeho finančných prostriedkov, keďže v tom čase pracoval a mal ušetrené peniaze, ktoré si zarobil v Nemecku. V čase rekonštrukcie a prístavby domu bola na strednej škole, ktorú končila v roku 2008, žalobcu sa priamo nepýtala kto to všetko financuje, ale celé to nejakou tak vyplynulo z ich komunikácie. Neskôr vo svojej výpovedi však svedkyňa uviedla, že prvú a jedinou rekonštrukciu domu robil žalobca s R. B. a potom už iná rekonštrukcia nebola, pretože sa tam už nič nezmenilo, bolo to po rozvoде žalobcu s matkou svedkyne X. B., kedy to bolo nevedela uviesť. Svedkyňa tvrdila, že žalobca chodil domov unavený z práce a bolo mu ľúto, že nie je dostatočne postaraný ani o dcéru N.. V čase, keď žalobca chodil o barlách po dopravnej nehode v decembri roku 2013, starala sa o neho svedkyňa, jej sestra a brat. Od tejto dopravnej nehody má žalobca problémy s chrbticou, s kolenom, prechádza mu to do nohy a chodí na ožarovanie do Bratislavy. Závažnejšie zdravotné problémy, ktoré by si vyžadovali sústavnú dlhodobejšiu starostlivosť inej osoby žalobca doteraz nemal. Svedkyňa na otázku, či si pamätá, že žalobcovi niekto vykradol trezor, v ktorom mal uložené finančné prostriedky na rekonštrukciu domu, neodpovedala, avšak potvrdila, že B. N. je jej bývalý priateľ. Svedkyňa sa asi pred 2,5 rokom alebo pred 2 rokmi, na podnet žalobcu, vrátila bývať do domu v W., pretože žalobca má zdravotné problémy a je treba sa o neho starať. V súčasnej dobe v tomto dome býva žalobca, svedkyňa, jej manžel a ich deti.

16. Súd na návrh žalobcu nariadil výsluch svedka W. B., syna žalobcu. Svedok uviedol, že s otcom, teda žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade žil asi do polovice roku 2012, kedy sa po skončení leta odsťahoval. Dovtedy bolo spolužitie žalobcu a žalovanej v 1. rade vcelku normálne, žili spolu veľa rokov a svedok chodieval z práce domov poväčšine až večer. Až keď sa z domu odsťahoval žalobca mu začal viac vyvolávať, takže začal tušiť, že začínajú nejaké problémy a hádky. Žalobca však nikdy nič priamo nepriznal, pretože si nechcel priznať, že vzťah so žalovanou v 1. rade bola chyba. Neskôr už bolo podaných „tisíc trestných oznámení“ a všetko bolo len kvôli majetku. Predmetom konfliktov a hádok medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade bola skutočnosť, že žalovaná v 1. rade sa dostatočne nestarala o domácnosť a ani o maloletú dcéru a ani o žalobcu, často bola preč z domu v Z. u kamarátky alebo často ponocovala v pohostinstvách v W., bývala tam aj do 22.00 hod. Svedok sa domnieva, že niekedy vo februári, marci alebo apríli 2013 žalovaná v 1. rade podala na žalobcu trestné oznámenie za to, že jej mal ukradnúť auto zn. Mercedes, čo však nebola pravda, pretože chcel na aute len niečo opraviť v dôsledku riadnej poisťovnej udalosti o čom existuje i protokol a toto bolo spúšťačom všetkého zlého čo sa deje doteraz. Za prvý polrok žalobca schudol nejakých 25 kg, čo bolo podľa svedka spôsobené psychikou a nechutenstvom do jedla. Podľa vedomostí svedka rekonštrukcia domu v W. bola uskutočnená len jedna, nepamätal si presne kedy, ale bolo to v čase, keď žil žalobca s R. B., vtedy mal svedok 13-15 rokov, tento rok bude mať 34 rokov. Odvtedy už žiadna rekonštrukcia nebola. Rekonštruovala sa len prístavba domu, svedok nevedel uviesť presne kedy, možno to bolo 10 až 11 rokov dozadu. Svedok potvrdil, že požiadal žalovanú v 1. rade, aby mu predala dom v W. za 1,00 € z toho dôvodu, že jeho otec, teda žalobca prerobil žalovanej v 1. rade byty v Z. i chatu. Po rozchode si mal žalobca nechať dom, ktorý mal po svojich rodičoch a žalovaná v 1. rade zase to, čo jej žalobca zveľadil a toto bolo jediné rozumné riešenie, ktoré v tom čase svedka napadlo. Žalovaná v 1. rade mala dom predať svedkovi preto, lebo je syn žalobcu a jeho najstaršie dieťa. Išlo len o to, aby sa dom dostal naspäť k žalobcovi. Žiadny iný návrh zo strany žalovanej v 1. rade neprišiel. S týmto pôvodne žalovaná v 1. rade súhlasila, potom zase nesúhlasila, potom zase súhlasila, potom zase, že to má svedok nechať tak, že to so žalobcom vyriešia oni.

17. Podľa § 630 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

18. Darcovi vzniká právo domáhať sa vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu je veľký nevďak zo strany obdarovaného, prejavujúci sa v takom jeho správaní, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide o porušenie značnej intenzity alebo o porušovanie sústavné, ktoré však v dôsledku svojho trvania, priebehu a pôsobenia na darcu alebo členov jeho rodiny nadobudne povahu hrubého porušenia dobrých mravov. Ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka

umožňuje darcovi, aby sa domáhal vrátenia daru v prípade, že obdarovaný hrubo porušuje dobré mravy, a to chovaním voči darcovi alebo členom jeho rodiny. Toto zákonné ustanovenie považuje za právne relevantné len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Judikatúra súdov ustálila, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny, ale len také správanie, ktoré so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. K naplneniu skutkovej podstaty pre vrátenie daru smeruje iba také závadné konanie obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny, ktoré z hľadiska rozsahu a intenzity nevzbudzuje žiadne pochybnosti o jeho kolízii s dobrými mravmi. Úvahy o aplikovateľnosti § 630 Občianskeho zákonníka sa odvíjajú vždy od posúdenia všetkých osobitostí každého prípadu individuálne a závery v tom-ktorom konkrétnom prípade tak možno len veľmi ťažko zovšeobecniť. Hrubým porušením dobrých mravov je zvyčajne porušenie značnej intenzity alebo sústavné porušovanie, a to či už fyzickým násilím, hrubými urážkami, neposkytnutím potrebnej pomoci a pod. Jednotlivé konania, ktoré možno v súhrne považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, je možné vyhlásiť za sústavné, ak ide o také opakované porušenie dobrých mravov, pričom uvedeného konania sa obdarovaný dopustil najmenej v troch prípadoch, pričom medzi týmito konaniami je časová súvislosť (t.j. že k nim došlo v krátkom časovom období). Súdna prax nepovažuje za hrubé porušenie dobrých mravov situácie, keď konanie obdarovaného spočíva v slovných útokoch alebo v miernej fyzickej inzultácii a najmä, ak pôvod týchto útokov spočíva aj v správaní darcu. Nie každé správanie, ktoré nie je v súlade so spoločensky uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi, napĺňa znaky § 630 Občianskeho zákonníka. Predpokladom aplikácie tohto ustanovenia je teda také kvalifikované porušenie morálnych pravidiel konkrétnym správaním obdarovaného, ktorého stupeň závažnosti možno hodnotiť podľa objektívnych kritérií, nielen podľa subjektívneho názoru (pocitu) darcu. Za hrubé porušenie dobrých mravov sa považujú najmä prípady, keď došlo k fyzickému útoku obdarovaného na darcu, hrubým urážkam na cti darcu, opakovanému vyhánaniu darcu z domu, ktorý je predmetom daru a pod. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, treba vychádzať z princípu vzájomnosti. To znamená, že treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi, a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu. V tomto prípade by sa totiž nemohol darca domáhať úspešne vrátenia daru, lebo reakciu obdarovaného, i keby bola taktiež nevhodná, nebolo by možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov (R111/98). Aj pre úkon darcu adresovaný obdarovanému smerujúci k vráteniu daru ako jednostranný adresný právny úkon platí, že musí spĺňať požadované náležitosti pre právne úkony všeobecne, teda aj náležitosti prejavu vôle v zmysle jeho určitosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Na platnosť právneho úkonu darcu smerujúceho k vráteniu daru z hľadiska jeho určitosti je nevyhnutné, aby v ňom darca uviedol konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným voči nemu alebo členom jeho rodiny, pričom nevhodné správanie obdarovaného musí byť opísané konkrétnym a nezameniteľným spôsobom. Len tak, pri súčasnom splnení zákonných predpokladov podľa § 630 Občianskeho zákonníka, nastanú zamýšľané právne účinky jednostranného hmotnoprávneho úkonu darcu, t.j. zrušenie darovacej zmluvy a obnovenie jeho vlastníctva ex nunc - okamihom, kedy jeho prejav vôle došiel obdarovanému.

19. Súd z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil ten právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. Súd mal v konaní preukázané, že žalobca ako darca daroval žalovanej v 1. rade ako obdarovanej, na základe Darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004 nehnuteľnosti v katastrálnom území W., obec G., okres G., zapísané na LV číslo XXX, vydanom Okresným úradom katastrálny odbor G., a to pozemky parcely registra „C“ parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 335 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: zastavené plochy a nádvoria o výmere 29 m², parcelné číslo XXX, druh pozemku: záhrady o výmere 263 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na pozemku parcelné číslo XXX (ďalej len „darované nehnuteľnosti“). Žalobca po deväť a pol roku od darovania, listom zo dňa 21.5.2013 a následne ďalším listom zo dňa 3.6.2013, vyzval žalovanú v 1. rade, aby mu darované nehnuteľnosti vrátila z toho dôvodu, že svojim správaním voči nemu ako darcovi hrubo porušuje dobré mravy tým, že počas posledných 5 mesiacov mu ako darcovi neposkytla žiadnu starostlivosť, už viac ako 6 mesiacov, od januára 2013 aj s maloletou navštevuje denne reštauračné zariadenia v W., a to v poobedných a večerných hodinách, v marci 2013 mu zámerne podala nevhodnú, resp. pokazenú stravu, obmedzuje jeho osobnú slobodu a výkon jeho povolania tým, že mu zadržáva veci, ktoré slúžia na výkon jeho podnikateľskej činnosti a taktiež i veci jeho osobnej potreby a na zachovanie a opravu darovaných nehnuteľností do dnešného dňa nevynaložila žiadne, a

to ani minimálne prostriedky a na základe svojich vykonštruovaných predstáv a pod vplyvom alkoholu niekoľkokrát na neho zavolala príslušníkov PZ SR.

20. Darovanie hore uvedených nehnuteľností žalobcom žalovanej v 1. rade bolo medzi stranami nesporné, spornými medzi stranami ostali dôvody, pre ktoré žalobca žiadal darované nehnuteľnosti vrátiť, a to najmä žalobcom tvrdené hrubé a sústavné porušovanie dobrých mravov zo strany žalovanej v 1. rade voči žalobcovi. Je potrebné si uvedomiť, že podstatným obdobím pre skúmanie opodstatnenosti vrátenia daru z dôvodu správania sa žalovanej v 1. rade je obdobie, ktoré ustálil žalobca na pojednávaní, a to od apríla, resp. mája 2013 do zaslania výzvy žalobcu na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a jeho ďalšej následnej výzvy na vrátenie daru zo dňa 3.6.2013. Žalobca však v čase podania žaloby a ani neskôr nepredložil súdu žiadne relevantné dôkazy preukazujúce správanie sa žalovanej v 1. rade v čase 6 mesiacov pred podaním žaloby, resp. od januára roku 2013 až do dňa 21.5.2013 (prvá výzva žalobcu na vrátenie daru) tak ako ho popisuje vo svojej žalobe, obmedzil sa len na svoje tvrdenia.

21. V prvom rade je potrebné uviesť, že skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, resp. vo výzvach na vrátenie daru odporujú tým, ktoré uviedol pri svojom výsluchu na pojednávaní a rovnako si navzájom odporujú aj niektoré jeho skutkové tvrdenia uvedené vo výsluchu. Ide o zásadné rozpory v tvrdeniach žalobcu. Vo výzve na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 žalobca uvádzal dva dôvody, ktoré ho viedli k tomuto rozhodnutiu, a to, že žalovaná v 1. rade mu neposkytuje žiadnu starostlivosť počas posledných 6 mesiacov, a že nevyňala žiadne, a to ani minimálne prostriedky na zachovanie a opravu darovanej nehnuteľnosti, ktoré správanie sa žalovanej v 1. rade považoval žalobca za hrubo porušujúce dobré mravy voči jeho osobe. V žalobe o vrátenie daru zo dňa 7. 6. 2013 žalobca vidí hrubé porušenie dobrých mravov žalovanej v 1. rade voči jeho osobe v tom, že žalovaná v 1. rade 6 mesiacov, a to od januára 2013 navštevuje spolu s maloletou N. reštauračné zariadenia, bráni mu v styku s ňou, zadržáva mu veci osobnej potreby, vyhráža sa, že ho vyhodí z domu, pod vplyvom alkoholu volá na neho hliadky PZ, odcudžila mu rôzne veci, podala mu nevhodnú, resp. pokazenú stravu v marci 2013, 6 mesiacov mu neposkytla žiadnu starostlivosť, obmedzuje jeho osobnú slobodu a zadržáva mu osobné veci a veci slúžiace na výkon jeho podnikateľskej činnosti a na zachovanie a opravu darovanej nehnuteľnosti nevyňala žiadne, a to ani minimálne prostriedky. Žalobca však vo svojom výsluchu na pojednávaní uviedol, že žalovaná v 1. rade mu neposkytovala starostlivosť od apríla 2013, a to od smrti jej otca. Ako príklad neposkytnutia starostlivosti uviedol nepodanie pohára vody žalovanou v 1. rade v čase, keď mal problémy s krížami, pretrvávajúce dva tri dni, pričom v tom čase nebol ani práceneschopný. Neuvedol presné obdobie a ani to, že by žalovanú v 1. rade v tom čase o niečo vôbec požiadal. Práve naopak uviedol, že žalované nechce viac vidieť, pretože počas chrípky mu nemal kto ani čaj uvariť (nie je jasné v ktorom období). Žalobca uvádzal aj rôzne trestné oznámenie na jeho osobu zo strany žalovanej v 1. rade po obdržaní výzvy na vrátenie daru, avšak tieto treba chápať aj v kontexte jeho správania sa voči žalovaným, ktoré žalované podrobne popísali vo svojich písomných vyjadreniach a preukázali listinnými dôkazmi. Ostatné tvrdenia uvádzané žalobcom na pojednávaní nekorešpondovali s jeho tvrdeniami obsiahnutými vo výzve na vrátenie daru v spojení so žalobou a ani s tvrdeniami obsiahnutými v jeho písomnom vyjadrení zo dňa 9.8.2017. V tomto písomnom vyjadrení žalobca uviedol ako dôvod darovania nehnuteľnosti lešť žalovanej v 1. rade, ktorá zneužila jeho dôverčivosť a pod zámienkou možnosti odhlásenia trvalého pobytu bývalej manželky žalobcu a zamedzenia doručovania pošty pre ňu, ho presvedčila na dočasné darovanie. Na pojednávaní však žalobca uviedol, že dôvodom darovania nehnuteľností bolo, že ho žalovaná v 2. rade k tomuto kroku presvedčila kvôli jeho zlému povolaniu, že sa mu môže všeličo stať a obidve žalované mu sľubovali, že sa o neho postarajú ako aj o jeho ďalšie deti. Žalobca opakovane tvrdil ako živil žalované, otca žalovanej v 1. rade a všetky svoje deti, ktoré s nimi v tom čase už ani nežili v spoločnej domácnosti. Nepreukázal však tomu zodpovedajúci príjem. A už vôbec nie príjem zodpovedajúci financovaniu rekonštrukcie darovaných nehnuteľností a vybudovaniu ich prístavby.

22. V prospech žalobcu nesvedčí jediný objektívny listinný dôkaz, ako ani svedecká výpoveď osoby nie blízkej. Čestné prehlásenie rôznych známych žalobcu o tom, ako pomáhali žalobcovi svojpomocne stavať, resp. rekonštruovať nehnuteľnosť vyznievajú v kontexte k nepreukázaniu dostatku finančných prostriedkov žalobcu, nepresvedčivo. Súd nepovažoval za relevantné dôkazy ani vyjadrenie R. B., otvorený list W. Z., list M. B., list S. K., čestné vyhlásenie R. W. B. ako i list S. N., keďže všetky tieto listiny sú bez uvedenia dátumu a žiadny z podpisov týchto osôb nie je úradne overený.

23. Vo vzťahu k výsluchu svedkyne S. K., dcéry žalobcu, je nutné konštatovať, že táto uvádzala jednak okolnosti, ktoré mala iba sprostredkované od žalobcu, nakoľko v rozhodnom období nežila so stranami sporu v jednej domácnosti, jednak skutočnosti ňou uvádzané sú nekonzistentné a navzájom si odporujú. Svedkyňa tvrdila v kontexte s tvrdeniami žalobcu, že prvá a jediná rekonštrukcia nehnuteľnosti prebehla v priebehu jeho vzťahu s R. B. (teda pred rokom 2004). Avšak po doplňujúcich otázkach svedkyňa bližšie špecifikovala obdobie rekonštrukcie do obdobia, kedy navštevovala strednú školu, ktorú ukončila v roku 2008, čiže sama zaradila rekonštrukciu a prístavbu domu do obdobia rokov 2004 až 2008, teda do obdobia, kedy už bola nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej v 1. rade, a teda rekonštrukciu nemohol vykonávať žalobca spolu s R. B.. Svedkyňa potvrdila, že žalobca nemal žiadne závažnejšie zdravotné problémy, ktoré by vyžadovali nadštandardnú opateru zo strany žalovanej v 1. rade, o ktorý dôvod opiera žalobca dôvodnosť vrátenia daru. Na druhej strane svedkyňa potvrdila, že žalobca chodil do práce, čo tiež potvrdzuje, že nemal závažnejšie zdravotné problémy, vyžadujúce si opateru zo strany žalovanej v 1. rade. Údajné zdravotné problémy žalobcu v súvislosti s autonehodou mali nastať až v decembri 2013, teda v čase keď už žalované nebyvali v darovanej nehnuteľnosti. Žalované predložením listinného dôkazu, a to rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 6T 414/02, vyvrátili tvrdenie žalobcu, že mu vykradli trezor, nakoľko z tohto rozsudku je preukázateľné, že trezor žalobcovi vykradli úplne iné osoby, medzi ktorými bol aj B. N., vtedajší priateľ svedkyne S. K.

24. Čo sa týka svedeckej výpovede svedka W. B., touto neboli preukázané žiadne tvrdenia žalobcu, nakoľko svedok žil v spoločnej domácnosti so žalobcom a žalovanými len do skončenia leta 2012 a všetky informácie o správaní sa žalovaných mal len sprostredkované od žalobcu.

25. Určitú relevanciu zohráva aj posúdenie správania sa žalovanej v 1. rade, ktoré bolo uvedené v písomnej výzve na vrátenie daru a v žalobe. Je totiž potrebné si uvedomiť, že k obnove vlastníctva darcu v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka dôjde na základe dvoch právnych skutočností, a to hrubého porušenia dobrých mravov obdarovaného voči darcovi a členom jeho rodiny a jednostranným právnym úkonom darcu, ktorý je adresovaný obdarovanému a smeruje k vráteniu daru (rozsudok Najvyššieho súdu ČR 33 Cdo 4375/07).

26. V tomto konaní je nesporné, že žalobca daroval žalovanej v 1. rade nehnuteľnosti, ktorých vrátenie je predmetom tohto sporu. Sporným ostalo hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej v 1. rade voči žalobcovi. V prospech tvrdení žalobcu, tak ako ich ohraničil vo výzve na vrátenie daru a v žalobe o vrátenie daru nesvedčí však žiadny objektívny dôkaz. Súd poukazuje na už hore uvedené podstatné rozpory medzi tvrdeniami žalobcu obsiahnutými vo výzve na vrátenie daru, v žalobe o vrátenie daru, v jednotlivých písomných vyjadreniach žalobcu a najmä v jeho ústnom prednese na pojednávaní. Žalobca neuviedol a už vôbec nepreukázal žiadne konkrétne a nezameniteľné konanie žalovanej v 1. rade, ktoré by mohlo byť posúdené ako hrubé alebo sústavné porušovanie dobrých mravov voči jeho osobe, napriek tomu, že ho zaťažuje dôkazné bremeno preukázať skutočnosti ním tvrdené. Žalobca neuviedol na pojednávaní vo svojej výpovedi zhodne s vlastnými písomnými tvrdeniami obsiahnutými žalobe a vo výzvach na vrátenie daru, správanie žalovanej v 1. rade, ktoré považuje za hrubé a sústavné porušovanie dobrých mravov, a preto nebolo možné jeho tvrdenia vyhodnotiť ako dôveryhodné a najmä objektívne. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vzájomné vzťahy strán sú skutočne vážne narušené, čo je spôsobené v prevažnej miere nevhodným správaním sa žalobcu. Dôvody, pre ktoré žalobca žiadal vrátiť dar, možno zhrnúť do dvoch kategórií. Prvá súvisí s jeho tvrdeniami o hrubom porušení dobrých mravov žalovanou v 1. rade voči jeho osobe, pričom tieto tvrdenia žalobca v konaní nepreukázal. Druhá spočíva v údajnom porušení darovacej zmluvy žalovanou v 1. rade, avšak v tejto súvislosti súd poukazuje na už spomínaný princíp vzájomnosti vzhľadom k tomu, že práve žalobca sa začal nevhodne správať k žalovanej v 1. rade, ich spoločnej v tom čase šesťročnej dcére a k žalovanej v 2. rade, ktorým zamedzil vstup do darovanej nehnuteľnosti a neskôr i do jej prístavby. Správanie sa žalovanej v 1. rade bolo preto potrebné hodnotiť v širších súvislostiach, v nadväznosti práve na správanie sa žalobcu, prihliadať bolo potrebné aj na to, že žalobca sa slobodne a vážne rozhodol predmetné nehnuteľnosti žalovanej v 1. rade darovať, nakoľko žiadny nátlak smerujúci k tomuto darovaniu zo strany či už žalovanej v 1. rade alebo žalovanej v 2. rade v konaní nepreukázal. Darovanie nehnuteľnosti je bezpochyby vážnym rozhodnutím darcu, a preto si žalobca mal a mohol, keďže v čase darovania nehnuteľností bol jednoznačne spôsobilý na právne úkony, toto svoje rozhodnutie dôkladne zvážiť a nespoliehať sa na to, že v budúcnosti bude môcť žiadať dar vrátiť. S poukazom na všetky hore uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keďže relevantne nepreukázal, že správanie sa žalovanej v 1. rade ako obdarovanej voči jeho osobe ako darcu bolo v období od apríla 2013 a ani od januára

2013 až do zaslania výzvy žalobcu na vrátenie daru zo dňa 21.5.2013 a jeho ďalšej následnej výzvy na vrátenie daru zo dňa 3.6.2013 v hrubom rozpore s dobrými mravmi, čím nepreukázal dôvody na vrátenie darovaných nehnuteľností, a preto nebolo možné žalobe na určenie, že žalobca je vlastníkom darovaných nehnuteľností vyhovieť a žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti, že žalované v 1. a 2. rade majú žalobcovi darované nehnuteľnosti vydať, a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

27. V odôvodnení tohto rozsudku sa súd zameril na uvedenie právnych dôvodov, pre ktoré tak rozhodol a zhodnotenie dôkazov, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci kľúčové, tak aby bolo odôvodnenie rozsudku dostatočne zrozumiteľné a presvedčivé, pričom listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, ktoré nemali právny význam na rozhodnutie vo veci sa súd v odôvodnení tohto rozsudku bližšie ani nezaoberal. Strany, a to najmä žalované v 1. a 2. rade, predkladali súdu počas konania listinné dôkazy, ktoré sa však týkali správania strán v období, ktoré nasledovalo až po výzvach žalobcu na vrátenie daru.

28. Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade, ktoré mali v spore plný úspech, náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

31. Súd rozhodne o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Senica.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku.